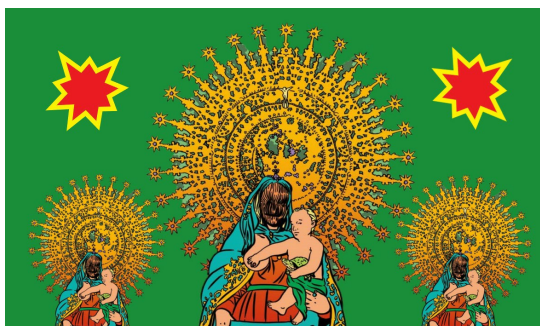


Blasfèmia o com il·luminar les tenebres

LIBRES NARRATIVA / 3 MARÇ, 2020



Blasfèmia és una novel·la fosca, de digestió lenta, i en què l'infern habita a cada racó i dins de cada un dels personatges. Qui no conegui la primera novel·la de Ferran Garcia, *Recorda que moriràs*, quedarà sorprès de la duresa del llenguatge i la tenebrositat de la trama. Aquesta sorpresa inicial, però, es convertirà, imminentment, en captiveri. I és que *Blasfèmia* confirma —i qui sap si supera— el camí encetat anteriorment. Perquè malgrat la cruïsa de la trama i la monstruositat dels personatges, el lector se sent atret per conèixer, descobrir, i qui sap si entendre, «les tenebres [que] s'escolen dins la llum».

Com dèiem, *Blasfèmia* és un catàleg de monstres. Alguns destaquen per la impuresa del seu cor, altres per un físic anormal. Junts conformen un museu dels horrors. Perquè l'horror, la foscor, la maldat, és quotidiana i íntima, ens envolta i, sovint, no ens n'adonem: «El que vull dir és que l'infern és aquí, al nostre costat, sempre. Que només ens en separa una mirada, una tempesta inesperada, un canvi de vorera o una tria en un orfanat. Entre nosaltres i ell només hi ha un tel».

Ferran Garcia és gràfic, directe i concís. Amb un llenguatge cru i dur, sincer i precís, descriu escenes com qui retrata, i submergeix el lector en les profunditats d'aquest oceà terrestre. És capaç de captar i transmetre la bellesa i la tendresa subjacent del costat més fosc de l'ésser humà. Fet i fet, aquestes descripcions d'ambients posseeixen una forta càrrega d'emoció poètica. Això sí, aquesta humanització dels monstres no ens ha d'estovar: és un instrument més al servei de la truculència. Perquè el protagonista, l'Abel Absent, transita per aquest món i coneix les realitats més dures: les absències, les obligacions, les violacions, els assassinats.

Malgrat aquesta foscor, a l'inici de l'obra hi trobem felicitat. L'Abel, al circ de *monstres* on habita, la coneix. Quan és abandonat, però, comença un viatge vital que el porta de l'hospici de Cadis a treballar de botxí per al règim franquista. Entremig aprèn l'ofici de matallops. Durant aquest trajecte, i amb l'experiència dels anys, descobreix la impossibilitat d'estimar i ser estimat. És aquesta descoberta, i la que el mal no és aliè a nosaltres, la que fa adonar al protagonista —i qui sap si al lector— que dir que els humans ens acostumem a tot. «És mentida. Potser la pitjor de totes les mentides que conec, i en conec moltes.» Tanmateix, aquesta negror no impedeix que l'amor sigui present a l'obra: un amor paranoic i incompreensible.

Però tot acaba on comença. I, de fet, la circularitat de l'obra, li confereix una volguda cruïsa. La recerca, la troballa i el retorn. El record fa comprendre, però «nosaltres no triem els records, ells ens trien.» Passa el mateix amb la veritat i el desig, que «no és triada, sinó que tria». És la constatació, i l'acceptació, de la petitesa de l'ésser humà, de la impossibilitat de dominar la pròpia vida. I l'existència en un món, això sí, esquinçat des de la creació mateixa i il·luminat per les tenebres.

Menció a part mereixen els noms dels personatges. El protagonista fa honor al seu cognom: és un retrat fidel de l'absència de la normalitat. Absent de felicitat, absent de sentiments, absent de la condició humana. I influït, o guiat per l'Urpa; un nom que ens remet a les *urpes* de l'inici del text, aquelles que fan malbé el tel que separava el món de l'infern. O l'Eva, no origen del pecat sinó de la confirmació de la manca d'humanitat. I la família d'ella, Nuñez Prado López Maldonado Manglano y Ortiz de Zúñiga, terratinents i propietaris, qui sap si una burla a l'antiga aristocràcia que, malgrat les aparences, encobreix la baixesa humana.

En suma, *Blasfèmia* és un viatge iniciàtic que es clou amb el descobriment que només el mal redimeix el mal i en què la foscor és ennoblida per la bellesa de les descripcions i el precisió lingüístic.



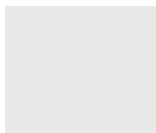
ETIQUETES: [BLASFÈMIA](#) [FERRAN GARCIA](#) [Maldat](#) [Males Herbes](#) [Monstres](#) [Novel·la](#)



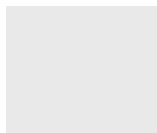
POL SERRABASSA | ÚLTIMES PUBLICACIONS

(Vic, 1987). És llicenciat en Filologia Catalana i professor d'institut. Ha estat guardonat amb el premi IEC Lluís Nicolau d'Oliver pel seu estudi *La Renaixença*

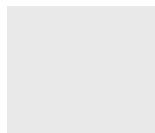
Articles relacionats



O novel·la o pedra



**El fenomen Sally
Rooney**



**Passat, present i futur
de la literatura
fantàstica en català**

[Llibres](#)
[Cultura](#)
[Nosaltres](#)
[Contacte](#)

© LA LECTORA
hola@lalectora.cat

Política de privacitat
Copyleft



© LA LECTORA 2018